

Trečią kartą bandys išnuomoti naują vandens sporto bazę

Nors vasara jau persirito į antrą pusę, Šiaulių miesto savivaldybės biudžeto lėšomis įrengta infrastruktūra vandens sporto mėgėjams prie Rėkyvos ežero vis dar stovi be šeimininko ir veiklos. Nesėkmingai bandoma naują bazę išnuomoti.

Jūratė RAUDUVIENĖ
jurate@skrastas.lt

„Vandens sporto mėgėjai kviečiami įsikurti specialiai tam įrengtoje bazėje prie Šiauliuose esančio Rėkyvos ežero. Šiaulių miesto savivaldybė savo lėšomis ežero pakrantėje įrengė patalpas, tinkamas vandens pramogoms, laisvalaikui ir ekstremaliajam sportui organizuoti“, – skelbia savivaldybė savo svetainėje.

Šiaulių Savivaldybė už maždaug 300 tūkstančių eurų įgyvendino projektą „Rėkyvos ežero pakrantės pritaikymas jėgos aitvarų ir burlenčių turizmo reikmėms“. Jo metu ne tik sutvarkė Rėkyvos ežero pakrantę, bet ir pastatė 80 kvadratinį metrų administracinį pastatą, 60

Šiaulių miesto biudžeto lėšomis įrengta jėgos aitvarams ar kitoms vandens sporto šakoms skirta bazė kol kas nieko nesudomino – nuomos konkursai nesėkmingi.

kvadratų dušų ir tualetų pastatą, įrengė automobilių stovėjimo aikštelę, lauko treniruoklius, sutvarkė kitą infrastruktūrą. Objektas lengvai pasiekiamas nuo atnaujinamos Bačiūnų gatvės.

Dar vasario mėnesį Miesto Taryba nusprendė visą šį turą išnuomoti po 200 eurų per mėnesį. Statinių paskirtis – vandens pramogų ir laisvalaikio bei ekstremaliojo sporto organizavimo veiklai, o nuomos terminas – 5 metai.

tada aiškino, kad tai yra bandymas pasitikėti verslu, kuris gali įrodyti, kad sugeba efektyviai išnaudoti turą. O pradinė kaina konkurse gali ir padidėti.

Panašu, kad teisi nebuvo nei viena pusė. Nuomos konkursas paskelbtas trečią kartą. Pirmus du kartus jis neįvyko, nes nebuvo norinčių dalyvauti. Savivaldybės administracijos Ekonomikos ir investicijų skyriaus Turto valdymo poskyrio vedėja Irena Krugiškienė informavo, kad pagal galiojančią tvarką, šį kartą nuomos kaina mažinama 10 procentų ir siekia 180 eurų per mėnesį.

Poskyrio vedėja negalėjo paaiškinti, kodėl neatsiranda norinčių naudotis nauja sporto base. Ji patvirtino, kad jėgos aitvarų sporto mėgėjų klubas domėjosi įrengta infrastruktūra, tačiau konkurse nedalyvauja, nors Savivaldybė primygtinai kviečia jėgos aitvarų ir kitų vandens sporto šakų atstovus kurtis prie Rėkyvos. Akcentuojama, kad prie šio ežero siūloma kaip tik tokioms veikloms paruošta teritorija ir primenama, kad ežeras yra unikalus dėl didesnės galimybės „aitvaruoti“ pučiant įvairesnių krypčių vėjams.

Kai kurie politikai dar vasarį perspėjo, kad tokios sporto šakos mėgėjų Šiauliuose tiesiog yra per mažai.

Valdanciosios koalicijos atstovai

Nėščiąjų patikros metu išaiškinti sifilio atvejai

Užkrečiamųjų ligų ir AIDS centro stebėsenos duomenimis, nėščiąjų patikros metu Lietuvoje išaiškinti 63 sifilio atvejai per pastaruosius penkerius (2015–2019) metus. Šiuo laikotarpiu užregistruoti keturi įgimto sifilio atvejai.

Pagal apskritis užsikrėtusios sifiliu nėščiosios pasiskirstė: 21 – iš Vilniaus, po 12 – iš Kauno ir Šiaulių, po 5 – Klaipėdos ir Telšių, 3 – Marijampolės, 2 – Alytaus ir Utenos bei 1 – iš Tauragės apskrities. Pagal gyvenamąją vietą dauguma (65,1 proc.) nėščiąjų, kurioms diagnozuotas sifilis, buvo miesto gyventojos, likusios – kaimo.

Užsikrėtusių nėščiąjų amžiaus vidurkis siekė 28 metus. Aiškinantis, nuo ko nėščiosios moterys galėjo užsikrėsti sifiliu, keturios iš dešimties (41,3 proc.) tariamu infekcijos šaltiniu nurodė sutuoktinį/sugyventinį arba nuolatinį lytinį partnerį, 12,7 proc. – pažįstamą arba atsitiktinį asmenį, tačiau didžioji dalis (46,0 proc.) nežinojo, nuo ko užsikrėtė. Nustačius sifilį, nėščiosios yra gydomos.

Užkrečiamųjų ligų ir AIDS centro inf.

Šiaulių apskrities Povilo Višinskio viešojoje bibliotekoje eksponuojama spaudinių paroda „Šiaulių metraštininkei Birutei Knizikevičienei – 100 metų“.

Spaudinių paroda – Šiaulių miesto metraštininkei

Šiaulių apskrities Povilo Višinskio viešosios bibliotekos III aukšto galerijoje eksponuojama spaudinių paroda „Šiaulių metraštininkei Birutei Knizikevičienei – 100 metų“.

Audronės Baškienės parengtoje parodoje atsispindi B. Knizikevičienės ilgametis darbas bibliotekoje, kraštotyrynė veikla. Pateikti biografijos faktai, atsiminimai, nuotraukos.

Bibliotekininkė, bibliografė, kraštotyryninkė B. Knizikevičienė gimė 1920 m. kovo 20 d. Joniškioje. 1940 m. baigė Šiaulių mokytojų seminariją. Iki 1944 m. mokytojavo įvairiuose Lietuvos miestuose. 1951 m. pradėjo dirbti bibliografe Šiaulių viešojoje (dabar Šiaulių apskrities Povilo Višinskio) bibliotekoje. Organizavo kraštotyrynės kartoteką „Šiaulių kronika“. 1961 m. buvo paskirta į Bibliografijos skyriaus vedėjos pareigas.

Dirbdama 1963 m. baigė bibliotekininkystės studijas Vilniaus universitete. 1981–1984 m. dirbo Kraštotyrynės skyriaus vedėja, 1984–1992 m. buvo bibliotekininkė, kraštotyrynės konsultantė. Sudarė bibliografijos

rodykles „Jovaras“ (1964), „Šiauliai“ (1970), „Bibliografija. Kraštotyrynė. Mokslinė informacija“ (1979), „Bibliografija. Bibliotekininkė kraštotyrynė“ (1986), bukletą „Šiaulių viešoji biblioteka“ (1978). Parengė apie 30 kraštotyrynės darbų rankraščių. Iš jų svarbesni: „Šiaulių senųjų kapinių antkapų užrašai“, „Sukilėlių kalnelis“, „Šiaulių kultūros raida“, „Zubovai ir Šiaulių kraštas“, „V. Kapsuko gatvė Šiauliuose“ (su D. Darbutiene, E. Rimkūniene) ir kt. Sudarinėjo „Šiaulių kalendorių“ (1981–1995). Paskelbė publikacijų kraštotyrynės, Šiaulių istorijos, bibliotekininkystės, bibliografijos klausimais miesto ir respublikos spaudoje.

Buvo Lietuvos kraštotyrynės draugijos narė, Lietuvos nusipelnusi kultūros švietimo darbuotoja (1990), Lietuvos bibliotekininkų draugijos garbės narė (1995). Už kraštotyrynės veiklą apdovanota Mikelio prizų (1989), pripažinta Lietuvos garbės kraštotyryninke (1990).

Mirė 2015 m. balandžio 28 d. Šiauliuose.

Parengta pagal bibliotekos inf.

Pristatė Julijos Daniliauskienės karpinių parodą

Šiaulių „Aušros“ muziejus Kelmės kultūros centro Juozo Liaudanskio dailės galerijoje pristatė parodą „Gamtos poezija Julijos Daniliauskienės karpiniuose“, skirtą Tautodailės metams.

Julija Daniliauskienė (1926–2009) – tautodailininkė, tarpautinį pripažinimą pelniusi popieriaus karpinių meistrė, Šiaulių „Aušros“ muziejaus bičiulė. Su jos vardu siejamas primirštos, tačiau XIX–XX a. pradžioje lietuvių butyje itin pamėgtos kūrėjos – karpinių – klestėjimo laikas. 2008 m. J. Daniliauskienė didžiąją kūrybinio palikimo dalį (1556 karpinius) padovanojo „Aušros“ muziejui. Jos kūrinių yra ir kituose Lietuvos ir užsienio muziejuose: Lietuvos nacionaliniame muziejuje, Lietuvos dailės muziejuje, Nacionaliniame M. K. Čiurlionio dailės muziejuje, Kelmės krašto muziejuje, Domodedovo istorijos ir meno muziejuje (Domodedovas, Rusija), Rusijos valstybiniame etnografijos muziejuje (Sankt Peterburgas, Rusija).

J. Daniliauskienė gimė nepriklausomoje Lietuvoje Darijos Zubovaitės ir Stasio Pūtvio šeimoje Šilo Pavėžupyje (Kelmės r.), kurį va-

dino „vaikystės rojumi“. 1941 m. su šeima buvo ištremta iš Lietuvos (tėvas mirė lageryje). Penkiolika gražiausių J. Daniliauskienės jaunystės metų paliko Sibire.

Į Lietuvą ji grįžo 1956 m. su trimis dukromis ir to paties likimo vyrų etnografu Antanu Daniliausku (1926–1983), visą gyvenimą palaikiusi jos kūrybą ir prisidėjusi prie lietuviškų popieriaus karpinių atgaivinimo ir populiarinimo. 1967 m. J. Daniliauskienė įstojo į Liaudies meno draugiją (nuo 1990 m. – Lietuvos tautodailininkų sąjunga). Nuo 1958 m. menininkė dalyvavo liaudies meno parodose Lietuvoje ir už jos ribų. Pirmąją asmeninę popieriaus karpinių parodą surengė 1964 m. Iš viso buvo surengta daugiau kaip 40 asmeninių parodų. 1979 m. jos kūryba įvertinta Respublikine Pauliaus Galaunės premija.

J. Daniliauskienės karpiniai – tai savita dabartinės liaudies meno grafikos atmaina. Pagrindiniai jos kūrybos šaltiniai – tautodailė, gamta ir jautri meninė prigimtis – susilieję į visumą ir atskleidė meninės technikos meistrystę, kūrybiškumą, išradingumą. Nuo atskiros meninio ženklo, ornamentų segmento menininkė išplėtojo

karpinių meną iki sudėtingiausių kompozicijų, dekoratyvių grafikos lakštų. J. Daniliauskienė išliko optimistė, nors neįvegė ir rūstesnių temų bei monumentalios išraiškos. Karpiniuose vyrauja vitališki augalų motyvai bei abstrahuotos geometrinės kompozicijos, turinčios ženklų ir simbolių bruožų. Jos darbams būdingas stiliaus aiškumas, harmonija ir darna.

Menininkę nuolat jaudino Lietuvos gamtos įvairovė ir grožis. Medžiai, augalai, paukščiai ir gyvūnai yra vieni iš svarbiausių jos kūrybos motyvų. Šioje parodoje eksponuojami karpiniai leidžia susiekti dėsninę menininkės sąsają nuo ją supančios gamtos motyvų kartojimo („Pievų žolės“, 1966), ankstyvųjų aplikacijų (keturių darbų ciklas „Metų laikai“, 1960) iki augalinių stilizuotų darbų (ciklas „Oi giria, girele žalioji, pilna mažųjų paukštelių“, „Šventinė giesmė“, 1975), sudėtingų abstrahuotų kompozicijų (ciklą „Juostų motyvai“, „Ritmai“, 1985–1991, „Atmintis“, 1989–1990), grįstų augaliniiais ir geometriniais ornamentais, ritmišku jų pasikartojimu.

Parengta pagal Šiaulių „Aušros“ muziejaus inf.

Organizatorių nuotr.

Kelmės kultūros centro Juozo Liaudanskio dailės galerijoje veikia paroda „Gamtos poezija Julijos Daniliauskienės karpiniuose“.